

SUZE.

In de opera! O, dat is een ideaal van me om eens een opera te zien! Maar... hier is er nooit zoo iets. Hè wat is dat toch héérlijk voor u, dat u van al zulke dingen zoo genieten kan! Wij hebben hier niets.

PAUL.

U heeft hier meer dan wij.

SUZE.

Wij? Hoe zoo?

PAUL.

O bloesems... en vogels... en harten. Mag ik eens een heel indiscrete vraag doen?

SUZE.

Ja?

PAUL.

Heeft u uw hartje nog wel?

SUZE.

Mijn hart? Maar... hoe meent u...

PAUL.

Wel natuurlijk of er nog geen Romeo is gekomen, die 't gestolen heeft? Zooals Holtz nu bijvoorbeeld 't hart van uw zuster heeft veroverd?!... Hè?

SUZE (*verlegen*).

O... zóó!... Wel neen. Er is geen één Romeo, die aan me denkt hoor.

PAUL (*lachend*).

Maar dat kan u nooit zoo zeker weten! Wie weet? Verbeeld u eens dat er een Romeo was die u in stilte liefhad? Dat kan toch wel?

SUZE (*lachend*).

Wel neen! (*ernstig plotseling, hem even vragend aanzien*) of... dat weet ik niet.

PAUL.

Hoe zou u 't vinden als er eens iemand was die u serenades onder uw raam kwam brengen?

SUZE.

O... zàlig! (*Paul lacht*).

PAUL.

En als hij nu net als Romeo naar boven klom... naar uw balkon?

SUZE.

Oh... net als in een roman!

PAUL.

Ja, en verbeeld u eens dat hij u dan zei: ik heb je lief, zóó lief dat ik je meeneem... dat ik je in mijn armen dragen zal naar een plekje van de wereld waar niemand ons kent, niemand ons ziet... Wat zou je dan zeggen? Wat zou je dan doen? (*hij neemt haar hand die ze gewillig geeft*).

SUZE (*buigt 't hoofd fluisterend*).

...Meegaan... zou ik...

PAUL.

Zou je dan mee willen? Zou je dat dus doen? (*heel zacht sprekend*) Hè?... Heel ver samen weg... (*Wit Bengaalsch licht verlicht den achtergrond, donkere menschenfiguren komen daar tegen uit; men applausseert, roept »bravo»*).

SUZE (*verward, verrukt, stamelt*).

O Paul!... Paul!! (*'t licht verdwijnt*) Ik kan 't nog niet begrijpen... is 't mogelijk? Is mijn prins dan heusch gekomen? (*Zij strijkt met haar hand langs haar voorhoofd; plotseling kinderlijk-blij en half-lachend*) Wat zal Emmy er wel van zeggen! En Papa!

PAUL (*plotseling teruggaand*).

Ben je gek! Je zegt niets natuurlijk. Je mag niets vertellen hoor... volstrekt niet.

SUZE (*zeer verwonderd, half angstig, herhaalt als vragend werktuiglijk*).

...Niets vertellen... waarom niet?

PAUL.

Waarom niet? Wel omdat ik 't zeg, hoor, omdat ik 't volstrekt niet wil, begrijp je? O wat ben je toch nog een onnoozel kindje! Je moest maar veel liever met je poppen blijven spelen! (*Nu wordt de achtergrond door rood bengaalsch licht verlicht; 't applaus en bravo roepen duurt tot 't licht verdwijnt*). Heusch, dat was veel beter! (*Suze begint te schreien*). Geloof me nu maar... 't is tot je eigen bestwil dat ik je dat zeg! (*goedig gemoedelijk*). Kom, ga nu maar naar binnen! (*zachtjes haar op den schouder kloppend*) Ga nu maar gauw weer naar binnen! (*Suze bedekt de oogen met haar handen en snelt weg*).

PAUL (*alleen*).

Zoo'n kuiken! (*hij lacht*).

't Scherm valt.

TWEEDE BEDRIJF.

Op de villa van mevrouw Althuizen. Kamer met openslaande ramen in 't fond, waardoor men over een gazon op den straatweg ziet. In het verschiep ligt 't stadje in felle ochtendzon. De kerkklokken luiden.

Eerste Tooneel.

PAUL alleen. Dan CHARLES in morgenkleeding.

PAUL.

Ting-tang, ting-tang... Vrede op aarde